

1918
2018

Declaracio Valencianista 2018

El consens del
Valencianisme del sigle XXI

Alfagar, 24 de novembre de 2018

Declaració Valencianista 2018

1. El Poble Valencià, integrat pels habitants de l'actual autonomia valenciana heretara de l'històric Regne de València, constitueix una forta personalitat social caracteritzada per la possessió d'una llengua pròpia, per les seues característiques ètniques, per la comunitat d'història i de condicions econòmiques.
2. El Poble Valencià, pel fet de la seua existència i per la voluntat dels seus components, i havent constituït un estat en furs propis, ha de tindre el dret a l'autogovern, en el poder de donar-se ell mateix la seua forma i estatut. Esta es la fonamental reivindicació valencianista.
3. Reconeixem la compatibilitat de la nacionalitat valenciana i la seua unió i convivència en les demés nacionalitats i regions dins d'una Espanya de caràcter federal, establint clarament la distribució de competències entre València i la Federació, i una divisió de la Facenda Valenciana i la Federal per a cobrir les respectives atencions. Les funcions pròpies de la nacionalitat valenciana, deuran ser exercides en plena sobirania.
4. Sense perjudicar definitivament la distribució actual de competències acceptem de moment les que establixen la Constitució Espanyola i l'Estatut d'Autonomia vigents.
5. Existint en València, segons els territoris, dualitat de llengües valenciana i castellana, exigim la cooficialitat real per als dos idiomes en tot el territori valencià i el deure de coneixer-les i el dret a usar-les per tots els valencians. Fem patent que sent la llengua valenciana pròpia i privativa deu normativisar-se en independència i seguint actualment les Normes d'El Puig o de la RACV, que reflectixen adequadament la tradició lliterària i el llenguatge viu dels valencians.
6. Conseqüents en l'idea de respecte als organismes naturals, els municipis valencians fruiran de la seua autonomia i seran l'eix vertebrador de València, d'a on s'hauran d'eliminar les divisions provincials.
7. Reconeixent les diferents realitats territorials existents dins de l'històric Regne de València, i conseqüents en el criteri descentralisador, es respectaran les comarques històriques i s'impulsaran les unions en mancomunitats que puguen sorgir de la lliure voluntat dels diferents municipis i des d'uns criteris d'eficiència administrativa.
8. Les relacions entre València i els pobles propers estaran regides pel bon veïnat, la cooperació econòmica i el civisme, des d'un tracte d'igual a igual i el respecte mutu cap a les seues identitats pròpies. València podrà acceptar l'inclusió de les demarcacions territorials que han segut valencianes a lo llarg de la seua història o d'aquelles que tinguen afinitats econòmiques o culturals, si aixina ho solliciten els seus habitants i s'estima convenient, conservant-se íntegra la personalitat valenciana.

Introduccio

Al celebrar el centenari de la *Declaració Valencianista* som conscients de que el temps nos ha fet madurar com a col·lectiu i, a l'hora, ha anat deixant antiquades moltes de les exigències que en 1918 demanava un grup de valencianistes. De la mateixa manera que el món d'aquells principis del segle passat no té massa que veure en el que vivim actualment, les estratègies utilitzades des de lo que s'ha vingut a denominar Batalla de València (anys 70 i 80) i durant les últimes dècades tampoc s'ajusten ad estos moments, per lo que hem intentat preparar unes bases actualitzades que sorgixquen del consens al temps que puguen ser acceptades per les corporacions polítiques valencianes i posades en practica pel restant del valencianisme de manera natural, perquè, en la seua constitució, estes bases son, en tota raho, unes propostes naturals.

En esta nova proposta, i tenint en compte els impediments que tingueren que afrontar els valencianistes de 1918 al presentar aquella *Declaració*, hem volgut que siguen les associacions valencianistes les que, atenent als punts i les explicacions pertinents presentades en el Congrés Valencianisme 2018, consensuaren el contingut definitiu del present document, una vegada esmenant en cada un dels huit punts que l'integren.

L'equip redactor desija que s'entenga que este ha segut un intens treball fet en devoció, com diria Fullana si vixquera en este segle, fent ús de moltes peretes de llum, per a aconseguir redactar, en consens, lo que ara se presenta.

Voldriem donar les gràcies de manera especial al Grup d'Acció Valencianista per cedir-nos el seu local per a les reunions de treball, a l'hotel Albufera per les atencions del seu personal en la celebració i desenvolupament del Congrés, als ponents, els treballs dels quals foren la raho de ser d'eixe encontre en el que desinteressadament participaren deixant-nos eixe acumul de sabiduria del que estan impregnats; i, com no, a tots els participants que, tenint moltes altres obligacions familiars o personals, decidiren omplir l'afor de les dos sales en que es desenvoluparen les exposicions de les ponències i els debats.

Per tot això i per més, gràcies. Es la nostra aspiració que el valencianisme pugua, algun dia, contar victòries com esta i celebrar triomfs com el consens que açò deuria comportar.

1

El Poble Valencià, integrat pels habitants de l'actual autonomia valenciana heretera de l'historic Regne de Valencia, constituix una forta personalitat social caracterisada per la possessio d'una llengua propia, per les seues caracteristiques etniques, per la comunitat d'història i de condicions econòmiques.

Els valencians i les valencianes conformem un poble que ve definit per compartir una llarga tradició històrica, ser generador d'una cultura particular, gojar d'una llengua pròpia i estar assentat en un marc geogràfic concret, les terres situades a l'est de la península ibèrica, entre els rius Senia al nord i Segura al sud, limitat a l'oest per Castella i Aragó i a l'est per la mar Mediterrànea.

La genesis del poble valencià podria remontar-se a períodes prehistòrics; es possible parlar d'un etnos ibèric, tema de debat entre els estudiosos. La situació geogràfica aludida, en unes fronteres naturals en els territoris veïns fàcilment salvables i oberta a la mar Mediterrànea, solcada per múltiples pobles mariners, ha propiciat que, des d'època antiga, aquestes terres i les seues gents hagen estat veïnes a rebre l'influència d'uns altres pobles i cultures, havent patit també distintes invasions en diferents èpoques. L'ocupació romana deixa una impronta decisiva, la base essencial de la nostra cultura i llengua, l'època visigòda propicia la creació del primer Regne de València del que se té notícia, el qual se reprendria en acabant del període, de cinc segles, de domini andalusí. Finalment, des de la conquesta cristiana, protagonitzada per Jaume I en el segle XIII, i per voluntat d'aquest monarca, el Regne de València mantindrà la seua integritat i adquirirà els límits geogràfics descrits, conformant una unitat sociopolítica estable, en una legislació pròpia, els Furs, i en institucions particulars. La modernitat d'aquesta legislació, entre uns altres factors, propiciarà un desenvolupament econòmic que el farà ocupar un lloc sobresortint en el marc europeu. Això, junt amb la consolidació d'una llengua i cultura pròpies, cohesionarà als seus habitants refermant el seu sentit i orgull de poble, tant des d'un punt de vista intern com a nivell extern, defenent la seua integritat front a amenaces foranes i els seus interessos col·lectius front als d'uns altres pobles.

Des d'aquell segle XIII només s'han produït alguns lleugers canvis en les fronteres geogràfiques, modificacions que ja no han tingut cap alteració significativa des de mitjan del segle XIX, en l'incorporació definitiva de la plana de Requena-Utiel en l'àrea central i el terme de Villena i Sax en el sud, i l'incomprensible segregació de Capdet, Jumella i Arcos de las Salinas.

L'estat valencià fou una realitat en l'època foral, en la que el llavors Regne de València descollà en els àmbits polític, social, econòmic i cultural respecte dels altres estats que, units únicament per la figura del rei, configuraren la Corona d'Aragó. Aquell ordenament jurídic, els Furs, fou obstaculitzat a partir de l'arribada al tron de la casa d'Àustria -prova de lo qual és que la convocatòria de les Corts fou cada vegada més espanyola- i definitivament truncat en el segle XVIII, a ranc de la guerra de Successió –"por justo derecho de conquista"-. L'uniformisme borbònic instal·lat en aquest període es farà hegemònic fins a la Primera República. Les decisions polítiques preses tindran l'objectiu d'anar substituïnt el sentiment de pertinença a un poble sobirà pel de província

espanyola, promovent l'ignorancia de la propia historia, cultura i llengua i d'esta manera anar socavant l'autoestima dels valencians com a poble.

Arribats al segle XX, despuix d'un periodo de renaixença i revitalisacio d'amor per lo propi, que tambe es tradui en l'afany per recuperar part de l'autogovern, no sera fins a l'arribada de la Segona Republica que se plantege la consecucio d'un estatut d'autonomia, intent que quedà frustrat per diverses circumstancies, especialment per la dificultat per a alcançar un consens politic i per la falta d'interes de moltes demarcacions territorials valencianes i, sobre tot, per l'esclat de la guerra civil. Ya en el periodo democratic, iniciat a la mort del dictador a finals dels anys 70 del passat segle, les forces politiqueres, socials i economicas de la recent estrenada democracia treballaren per a conseguir un estatut d'autonomia que fora assumible, a pesar de les fortes discrepancies, pel conjunt de la societat valenciana. L'aprovacio del mateix en l'any 1982 supongue un avanç en les llegendimes reivindicacions de major autogovern, demanat en el carrer i en els acorts de centenars de municipis valencians que el reclamaven, a l'hora que, per mig del pactisme, se buscaren vies per a solucionar els conflictes identitaris que havien segut generats per interessos espuris; tot aço demorà l'aprovacio de l'estatut, conduint-nos a l'autonomia per una via especial que nos alluntava de la que s'havia aplicat a les llavors denominades "comunitats historiqueres".

Actualment, des del posicionament d'un valencianisme conscient i consegüent, entenem i subscriuim esta primera base, que ve a resumir-se en que la personalitat valenciana existix, atenent als següents termes:

1. Els valencians som un poble que habita el territori descrit en el primer paragraf d'este comentari. Estimem que la vertebracio del territori valencià passa inexorablement per la propia cohesio del conjunt de la societat que l'habita, d'ahí que evitarem parlar de "*provincias*", terme despersonalisador, acunyat des del centralisme de l'estat espanyol, que ha contribuït des del segle XIX a buscar la confrontacio entre els valencians, volent reduir este gentilici als habitants de Valencia ciutat o de les arees centrals del territori. En este sentit, proclamem el necessari desmantellament d'eixes administracions, les funcions i competencies de les quals han de passar a ser absorbides per la Generalitat Valenciana i en benefici dels municipis.
2. Nos reafirmem en que el poble valencià constituïx una personalitat sociocultural que, si be es cert que ha segut cercenada i mermada durant sigles pel centralisme uniformisador de l'estat espanyol (epoques virreïnals, derogacio dels Furs, absolutisme borbonic, dictadura, etc.), seguix viva. Eixa personalitat ve donada per gojar d'una historia compartida, unes manifestacions culturals particulars i exclusives, per un idioma propi –la llengua valenciana, protagonista d'un Sigle d'Or, els autors del qual han eixercit una important influencia en autors d'unes atres llengües– i per tot un conjunt de caracteristiques que el particularisen i que han anat configurant l'actual caracter valencià, en el qual els valencians s'identifiquen i que es reconegut pels foraneus.
3. Nos reafirmem en que posseïm una llengua propia, la valenciana. Som conscients de la situacio bilingüe del nostre territori, del fenomen de diglossia entre els valencians i dels perills als que s'enfronta el valencià:

per una banda, de substitució llingüística, absolutament vigent, per la pressió del castellà i, per una altra, d'assimilació per part del català. Estos dos processos són fomentats des de les administracions valencianes i de part d'unes desafectes elits universitàries allunyades del sentir del poble. Front a estes actituds, nos ratifiquem en l'independència de la nostra llengua, secularment nomenada i considerada, pels valencians i pels foraneus, com a llengua valenciana, la qual ha gojat i goja de tots els elements que precisa un idioma per a ser considerat com a tal: estandarització, autonomia, historicitat i vitalitat.

4. Diversos treballs basats en l'estudi del ADN han mostrat que el poble valencià té una distribució estadística de gens característica, diferent a les dels pobles que l'envolten, lo qual demostra una estabilitat poblacional a sovint negada per alguns autors. No obstant, no compartim la terminologia "modalitat racial", que figura en l'enunciat de la base original, i que és més pròpia de finals del segle XIX i principis del XX. Sí volem fer notar que, a pesar del món globalitzat en el que vivim, som hereus d'una identitat que hem generat, que desigem preservar i que es tradueix en manifestacions de caràcter social, cultural, festives –moltes vinculades a la tradició cristiana–, gastronòmiques, de relacions familiars, de dret, de comunicació (llengua) etc.; en suma, unes característiques ètniques singulars.
5. La particularitat d'una economia en la que històricament ha tingut un gran pes el sector primari, en una agricultura variada, intensiva en molts casos i exportadora en el seu conjunt, complementada per una indústria de base artesanal, conformada per petites empreses, ha contribuït també a modelar el caràcter dels valencians: creatius, ingeniosos, mamprenedors, a veure's a fer front als caprichos de la naturalesa i a adaptar-se a les modes del mercat. En el pas del temps uns altres sectors econòmics han anat arraconant aquella tipologia econòmica d'una forma prou uniforme a lo llarg de tot el territori. Actualment els sectors serveis i turístic s'han convertit en els més dinàmics i potents, sense oblidar el pes del comerç i encara de la petita i mitjana empresa. La racionalització d'esta economia és necessària, no se pot basar exclusivament en sectors que depenen de factors fluctuants i externs. S'ha de pensar en la necessitat de recuperar la diversificació sectorial per a aconseguir un equilibri que done major estabilitat.

El fet de prendre consciència de totes les característiques identitàries que nos defineixen com a poble, la necessitat de posar-les en valor i de projectar de manera conjunta un futur col·lectiu, nos ha de fer reparar en l'existència de la nostra pàtria i reavivar el nostre sentiment de pertinença a la nacionalitat valenciana.

2

El Poble valencià, pel fet de la seua existencia i per la voluntat dels seus components, i havent constituït un estat en furs propis, ha de tindre el dret a l'autogovern, en el poder de donar-se ell mateix la seua forma i estatut. Esta es la fonamental reivindicacio valencianista.

Entrats en el segle XXI resulta complex, donat l'ordenament juridic internacional, parlar directament de la possibilitat de la constitucio d'un estat al referir-nos a Valencia (hui oficialment Comunitat Valenciana). No obstant, considerem que els valencians, com a poble, tenim dret a aspirar a qualsevol estatus que nos beneficie en la nostra organisacio territorial, civica, social i tambe politica. Hui gogem d'una autonomia que en part pot superar les aspiracions que se plantejaven en l'any 1918, pero que està intervinguda per l'estat espanyol, ya que el nostre parlament no goja de la capacitat ultima per a modificar l'Estatut que la regula sense la tutela d'aquell. De fet, les modificacions estatutaries se poden realisar, i se realisen, sense contar en la poblacio valenciana en dret a sufragi, lo qual es molt greu puix se priva d'un dret democratic a la ciutadania, que es usurpat pels seus representants en les institucions i, donat el sistema establert per la Constitucio de 1978, estos se troben absolutament constrenyits per l'ideologia i els interessos de les formacions politiquas a les que se deuen. Aço ve donat per les circumstancies que propiciaren l'acces a l'autonomia, per una via no desijada –ya en el seu moment– per restrictiva, la qual hague de ser complementada en una llei especial (la LOTRAVA) que a l'hora feu “especial” l'Estatut i la seua aprovacio, negant de pas als ciutadans valencians el dret a intervindre directament en la seua aprovacio i en les possibles modificacions futures.

Hui, la primera reivindicacio que reclamem es que qualsevol possible modificacio d'esta llei fonamental, que regula la nostra autonomia i convivencia, haja de ser debatuda i aprovada en les Corts Valencianes i posteriorment ratificada per la ciutadania valenciana, i per tant posada a votacio.

La voluntat politica dels valencians hauria d'anar mes alla; conectaria perfectament en projectes que definixen i conceben l'estat espanyol com una nacio de nacions, i per tant cabria plantejar la seua organisacio com un estat federal. Inclus esta voluntat pot anar mes llunt i treballar per a conseguir que la forma organisativa siga la d'un estat confederal en el que els valencians gojariem d'una sobirania que nos permetria defendre els nostres drets i interessos mentres colaborem en el projecte colectiu de la confederacio.

No oblidem que el primer pas, el de ser una nacionalitat nos es reconegut actualment per l'ordenament juridic; aixina s'expressa la Constitucio espanyola en el Titul Preliminar, Articul 2: “La Constitucio se fonamenta en l'indissoluble unitat de la Nacio espanyola, patria comuna i indivisible de tots els espanyols, i reconeix i garantisa el dret a l'autonomia de les nacionalitats i regions que l'integren i la solidaritat entre totes elles”; ademes dedica el Titul VIII a les comunitats autonomes i les seues competencies. Molts redactors de la propia Constitucio identifiquen els termens nacio i nacionalitat; es el cas de Gregorio Peces-Barba, Miquel Roca o Jordi Solé Tura. De la mateixa manera, l'Estatut d'Autonomia vigent reconeix la consideracio de nacionalitat historica en el Preambul i en el Titul primer, Articul primer: “1. El Poble Valencià, historicament organisat com a Regne de Valencia, es constituïx en Comunitat Autonoma, dins

de l'unitat de la nació espanyola, com a expressió de la seua identitat diferenciada com a nacionalitat històrica i en l'exercici del dret d'autogovern que la Constitució espanyola reconeix a tota nacionalitat, en la denominació de Comunitat Valenciana”.

En l'actual ordenament les comunitats autònomes queden supeditades a la voluntat d'unes cambres legislatives (Congrés i Senat) en les quals no hi ha cap garantia de representativitat territorial. Els diputats i senadors són electes per circumscripcions en les que no tenen perquè tindre cap vinculació, i les decisions que prenen i les iniciatives que plantegen responen als interessos de la formació política de la que formen part molt més que als del territori al que supostament representen, ni inclús als dels ciutadans els vots dels quals han fet possible que puguen ostentar el càrrec.

Es per lo tant una exigència democràtica canviar la llei electoral, en una adscripció real de diputats i senadors al territori pel qual ixen elegits, mentre no se pugui aconseguir un altre estatus en la composició i integració en un estat que supere estrictament el concepte de la nacionalitat valenciana.

Discrepem en la *Declaració* de l'any 1918 en la concepció que el redactor de la Base 2 fa respecte de Catalunya i Mallorca. És cert que en estos territoris, en uns altres moments històrics compartirem un mateix monarca –com també en Arago–, però en absolut pot defensar's que constituïm, o hajam de fer-ho, una unitat cultural, lingüística o política, ni molt manco que eixe siga un projecte positiu per a nosaltres.

Neguem la figura de la Confederació catalano-aragonesa, per ser un invent del catalanisme decimonònic sense cap fonament històric. Eixa denominació representa una visió manipulada, biaixada, irreal i falsa que pretén suplantar a l'històrica Corona d'Aragó, que incloïa als regnes d'Aragó, València, Mallorca, Nàpols i Sicília, als comtats catalans i a uns altres territoris del Mediterrani.

El conjunt dels valencians constituïm un poble i des del valencianisme s'ha d'insistir en la necessitat de profunditzar en allò que nos identifica, aixina com desenvolupar projectes de futur, i realitzar-ho al marge de qualsevol concepció sucursalista. Si el nostre objectiu és treballar per a evitar les tuteles foranes i aspirar a un major autogovern, seria un contrasentit embarcar-nos en projectes que suponguen noves dependències basades en concepcions imperialistes i neocolonialistes que hipotequen el nostre futur i diluïquen la nostra personalitat i identitat.

3

Reconeixem la compatibilitat de la nacionalitat valenciana i la seua unio i convivència en les demes nacionalitats i regions dins d'una Espanya de caracter federal, establint clarament la distribucio de competencies entre Valencia i la Federacio, i una divisio de la Facenda Valenciana i la Federal per a cobrir les respectives atencions. Les funcions propies de la nacionalitat valenciana, deuran ser eixercides en plena sobirania.

Com be dia el comentari d'esta tercera base en la *Declaració* de 1918, ya estava justificada en les anteriors la necessitat d'un alt grau d'autonomia –Estat valencià dien ells– com a solucio a les reivindicacions nacionals del poble valencià; i s'abordava en este punt la relacio en els atres pobles d'Espanya, fent-se inclus un plantejament ample: incloent Portugal. Se fea igualment referencia a una federacio de pobles: llatins, europeus i tambe a l'ideal socialiste d'una federacio mundial.

Es necessari abordar ara la relacio entre l'Estat espanyol, les nacionalitats i els pobles que el conformen i entre ells. Pero tambe hem de considerar l'actual context europeu a l'hora de valorar l'autogovern real que pot alcançar la nacio valenciana. Defenem un model federal com a forma de superar el model autonomic actual, el qual ha segut un element transitori per a articular la descentralisacio de l'Estat, pero que s'ha revelat incapaç de solucionar els problemes reals. Es veritat que un model federal no es molt diferent sino en el concepte de base pero est es fonamental. Per una atra part, tambe continua existint una situacio de discriminacio del poble valencià respecte d'uns atres pobles en l'actual model, en el qual el sistema partidiste i els mijos de comunicacio han impossibilitat el desenroll llogic cap a un federalisme.

Creem que ara, i mes que mai, es l'estat federal el que pot resoldre d'una manera clara les aspiracions valencianistes a nivell politic; i mes hui en dia a on se veu clarament que la sobirania està cada volta mes compartida en diferents estrats dins de l'Unio Europea i inclus en organismes internacionals dels que l'Estat espanyol forma part. Pero per a defendre els interessos propis dels valencians, la nostra economia, les nostres infraestructures, el nostre mig ambient i la nostra cultura hem de reafirmar-nos en la nostra identitat, de lo contrari uns atres ho faran per nosatres. Ha de ser el poble valencià el que, despertant de l'apatia i recuperant la seua autoestima, exigisca als seus dirigents que miren pel seu futur. Com a bons hereus del nostre passat parlamentariste, pactiste i representatiu, hem d'alçar la veu, com un nou Vinatea, per a defendre lo que es just. Exigint-ho primerament als nostres governants i als partits que els donen suport, els quals constitueixen la nova "elit", la qual, per desgracia, una volta mes, se troba alluntada del sentir popular i de la defensa dels interessos comuns i l'interes general i mes proxima a les sensibilitats dels seus "amos" que al verdader futur dels fills de Valencia. I es necessari fer-ho ya. Es constatable objectivament que hem perdut pes economic en el PIB respecte del conjunt de l'Estat, aixina com que la nostra economia i poder adquisitiu han disminuït respecte del nivell que teniem abans de l'establiment de l'Estat autonomic. Estes sifres son utilisades per aquells que volen recuperar un major centralisme com a prova de que este nos resultaria beneficios, quan en realitat els estudis internacionals mostren que els països en major PIB per capita i millor index de desenrollament huma (IDH) son els mes

descentralitzats. Si aci les coses han produït el resultat invers ha segut per culpa de l'infrafinançament i la falta de forces polítiques valencianes que actuaren reclamant igualtat de tracte i velant pels nostres interessos.

L'Estat federal a soles te sentit si tots estem disposats a defensar-lo i a jugar el joc que açò supona. La llibertat no es un do que s'obté per a sempre, s'ha de guanyar dia a dia, com demostra l'història. Hem de deixar de confiar el nostre futur a uns polítics que estan més preocupats en defensar els interessos dels seus partits i unes propostes polítiques i culturals que beneficien a l'estat centralista i recentralitzador, o a un altre estat que vol trencar l'unio "federal" per a fer una nova federació o un estat nou que nos incloga, de lo contrari haurem entrat en el joc d'aquells que nos volen fer desaparèixer. Que els partits que s'han declarat valencianistes i han tingut adscripció valenciana únicament hagen segut chicotets i inclús hagen desaparegut del panorama institucional, demostra la falta de voluntat del poble valencià per construir el seu propi futur. Unio Valenciana representà el màxim exponent d'est autònomisme integrador nacionalista. Altres partits que s'autodenominen valencianistes no treballen, per desgràcia, majoritàriament sino en el sentit de construir una nova federació dels països que, segons ells, compartixen la "llengua".

Ad açò afegim un altre problema de gran envergadura: l'absorció de sobirania per part de l'Unio Europea, la qual està dominada pel bloc dels països noreuropeus, i més específicament per Alemanya, en detriment dels països meridionals, als que s'està perjudicant seriament; es convenient, per lo tant, que eixe estat federal treballa unit en la defensa dels interessos socials, econòmics i culturals dels seus ciutadans.

Per a fer efectiva la sobirania de la nació valenciana, esta ha de gestionar els recursos econòmics que genera. En el seu moment els redactors de les bases de 1918 apostaven per un sistema compartit, en una Facenda Valenciana que recaptaria uns impostos, i una Facenda central que ne cobraria uns altres, i consideraven a extingir la solució del concert econòmic –com els actuals vasc i navarres– per considerar-lo discriminatori, poc solidari i anacrònic. No obstant, en l'actualitat, per a actuar d'acord en el model d'integració europea, la recaptació del total dels impostos hauria de fer-se per la Facenda Valenciana, aportar a la central la part que corresponga i esta, a la seua volta, contribuir al presupost de l'Unio Europea.

Tenint en compte que el poder legislatiu en l'Estat ve determinat per un sistema bicameral, en el cas del manteniment del Senat entenem que esta cambra ha de complir en la seua funció primordial, que es la representació territorial, la qual cosa ha de contribuir a articular verdaderament l'actual estat autònom i, donat el cas, l'estat federal que plantejarem. Aixina com en el Congrés s'ha d'exigir que cada diputat represente de manera individual als seus electors, s'ha de aconseguir també que els partits mantinguen una independència federal, encara que entre ells formen grups parlamentaris d'afinitat ideològica.

Per últim, no podem seguir constantment en estat de confrontació; per tant, una volta conseguit l'estat federal, si bé la seua dinàmica generarà problemes i conflictes que s'hauran de resoldre, no tindrà sentit, d'entrada, el seu qüestionament i destrucció.

Dins de l'estat federal, s'enten que no cap la federació entre les diferents nacionalitats o territoris que el componen, ni s'hauran de consentir els intents

d'absorció d'unes nacions sobre unes altres. La llealtat institucional ha de ser escrupulosament respectada i fomentada des de totes les entitats que s'establixquen.

4

Sense prejudicar definitivament la distribució actual de competències acceptem de moment les que estableixen la Constitució Espanyola i l'Estatut d'Autonomia vigents.

Donat l'actual context polític, l'aspiració del valencianisme de superar el marc autonòmic establert no deixa de ser una meta a llarg termini. No obstant, sense eixir-nos-en de la legalitat vigent, l'autonomia pot satisfer algunes de les exigències més urgents que se nos plantegen; per a aconseguir-les faria falta una mentalització de la societat valenciana, una voluntat política per part dels nostres representants i unes circumstàncies favorables a nivell de l'estat.

No obstant, una eventual consecució de les reivindicacions que anem a exposar no és un objectiu suficient, ja que el manteniment de les mateixes quedaria sempre a expenses de nous canvis socials o polítics que variaren l'orientació del govern central del moment.

Per lo tant, és important remarcar que la lluita per estes metes no ha de fer-nos oblidar l'essencial reclamació valencianista, que és la de gozar d'una sobirania que nos lliure de tutelles foranes i nos garanteix uns drets més allà de les conveniències polítiques; i açò ho hem de aconseguir partint del marc actual, fent valdre la justícia de les nostres reivindicacions.

En una primera aproximació el problema més important dels valencians en l'actualitat no és tant la falta de competències de la Generalitat Valenciana, que en són moltes i de diferents àmbits, sinó la falta de finançament per a exercir-les d'una manera satisfactoria i cobrir així mateix les necessitats de la ciutadania.

Al problema de l'infrafinançament s'ha d'afegir la falta d'inversió directa a càrrec dels pressupostos del govern central. La població valenciana representa aproximadament un 10% de la total espanyola, de la mateixa manera l'economia valenciana representa també un 10% del P.I.B. estatal, per tant, atenent ad estes dos senyals, el total d'inversió de l'Estat en València hauria de ser del 10% del total de lo invertit en tota Espanya. Esta circumstància fa molts anys que no es produeix i els pressupostos generals de l'Estat no arriben ni a la meitat d'eixe 10%. Inclús tenint en compte una possible contribució neta per solidaritat interterritorial, el desfase continua sent intolerable.

Entenem que l'única manera justa de solucionar definitivament esta infrafinançament és la de crear una facenda valenciana. Es podria solucionar així mateix l'agravi indicat i estariem en disposició d'assumir unes altres competències que hui no han segut transferides i que unes altres autonomies ja tenen assignades.

Seguint en l'àmbit econòmic i de desenvolupament, d'entre les competències a assumir de manera més immediata senyalarem les següents:

1. La creació d'una facenda valenciana, tal i com s'indica en la Base 3.
2. La creació d'un cos de policia valenciana real, els **minyons**, "*antiga tropa policial valenciana*". Actualment hi ha una unitat de la policia nacional assignada a la Generalitat Valenciana, que passa per ser policia autonòmica, però en realitat no constitueix un cos policial autònom.

3. La gestió dels ferrocarrils de contornada. Les inversions en esta matèria han seguit mínimes; no solament no s'han creat noves línies, per contra se n'han desmantellat; no s'ha millorat la xarxa existent i inclús la falta de manteniment en algunes línies les fa inoperatives en la pràctica. El ferrocarril és una bona opció per a atendre les necessitats de mobilitat dels valencians, a més, és més ecològic que el transport per carretera. Este no és un tema secundari. Si este servei fora de gestió autonòmica, es podrien augmentar les inversions i potenciar les línies existents i posar en marxa noves connexions, permetent una major autonomia a l'hora de planificar l'economia, potenciant els sectors que més interessin.
4. La gestió de les costes i dels ports valencians. Sent l'Autoritat Portuària un organisme autònom que depèn de l'estat, considerem que només la qüestió aduanera hauria de quedar en mans d'este, mentre que la gestió i el restant de competències els han de correspondre a les autoritats valencianes.

En l'aspecte polític i legislatiu, sol·licitem:

1. La supressió de les diputacions com a organismes polítics. Considerem este un punt fonamental puix s'acabaria en una institució que ve a incrementar el nombre d'administracions, que ha servit i serveix per a separar als valencians, fomentant el provincialisme, i no contribueixen, més bé al contrari, a la vertebració territorial i social que tan necessària és en València. És una institució, a més, constituïda per polítics que no han seguit elegits de manera lliure, directa i democràtica per la ciutadania. Entenem que, si bé la demanda de la seua completa supressió requeriria una modificació constitucional i donat que de manera immediata açò és improbable, si que han de ser buidades d'eixe aparat polític. Les competències administratives que exerceixen, així com el seu personal funcionari, deuen ser assumits per la Generalitat Valenciana i les seues respectives conselleries.
2. En el marc d'esta base considerem necessari un canvi en la llei electoral de tal modo que hi haja una vinculació real de l'elegible en els electors, puix viu, treballa i forma part de la societat a la que vol representar, per tant, que es faça necessària l'adscripció real de diputats i senadors al territori pel qual són elegits, com s'ha indicat en la Base 2.
3. Respecte del govern municipal sol·licitem que l'elecció es faça separant la de l'alcalde (poder executiu) de la del restant de membres que conformen la corporació municipal (poder legislatiu).
4. El valencianisme exigeix recuperar el Dret Civil Valencià per considerar-lo ajustat a la tradició i a la manera en que els valencians han resolt els seus problemes en est àmbit. A més, la seua restitució és imprescindible si realment com a poble aspirem, no només ad eixe autogovern somiat, sinó a seguir treballant per una societat lliure i singular que busca obrir-se pas i ocupar el seu lloc en un món cada volta més globalitzat. Relacionat en açò, entenem que és un deure i una obligació exigir la derogació immediata del Decret de Nova Planta, per

molt que se diga que l'actual regim constitucional ha superat aquella exigència. No considerem l·l·logic l'existència d'una llei assimilativa, vexatòria i denigrant que, imposta "por justo derecho de conquista" a principis del segle XVIII seguixca vigent en l'actualitat, en ple segle XXI, al no haver-se produït una derogació expressa. Els valencians ja decidirem acceptar les lleis espanyoles en 1978 quan votarem la Constitució, però açò no significa seguir sent maltractats històricament per un decret injust i ofensiu, que, a més, s'ha utilitzat recentment com a excusa per a negar-nos el Dret Civil.

Seguint en les exigències democràtiques que deuen ser un dret real a tot poble lliure dins l'Unió Europea, els valencianistes exigim el dret per al nostre poble a que pugui modificar el seu Estatut d'Autonomia, i per tant el dret a votar el poble valencià en referèndum qualsevol modificació en el text estatutari o la seua substitució completa, si es donara el cas, com a conseqüència d'un altre marc distint de relació en l'estat. Mentre se mantinga l'actual estatus, exigim dels nostres representants en les Corts espanyoles que supediten el seu vot a les exigències de la ciutadania valenciana, als acords emanats de les Corts Valencianes i no als interessos de les seues formacions polítiques, convertint-se realment en representants valencians en aquelles institucions de l'estat.

5

Existint en València, segons els territoris, dualitat de llengües valenciana i castellana, exigim la cooficialitat real per als dos idiomes en tot el territori valencià i el deure de coneixer-les i el dret a usar-les per tots els valencians. Fem patent que sent la llengua valenciana propia i privativa deu normativisar-se en independència i seguint actualment les Normes d'El Puig o de la RACV, que reflectixen adequadament la tradició lliteraria i el llenguatge viu dels valencians.

El llenguatge huma es un fet cultural, es dir, no es innat sino que s'ha de deprendre. Això el fa més flexible, més adaptable que uns altres sistemes de comunicació, com els dels animals socials, que s'hereten biològicament. D'esta manera, cada grup huma ha desenvolupat la seua llengua per un procés d'evolució i d'adaptació.

Els valencians tenim una llengua pròpia i privativa, la llengua valenciana, evolucionada a partir del baix llatí sobre un substrat iber, lo que determinaria una primera diferenciació de les altres llengües romàniques. A més, ha evolucionat seguint els canvis socials interns i incorporant múltiples influències per les successives invasions del territori, especialment l'arab, i de les llengües veïnes fins a conformar una manifestació cultural característica única, diferent a qualsevol altra llengua del món. En esta evolució la llengua valenciana ha integrat en la seua estructura i forma l'història del poble valencià, constituint el seu principal patrimoni.

Posteriorment, motivacions polítiques promogueren l'introducció del castellà; primer, i principalment a conseqüència de la derrota de les Germanies, en ambients exclusivament cortesans, i en acabant, a partir de la Guerra de Successió, per a tots els usos oficials. Diverses raons: universalització de l'educació en castellà, immigració massiva, influència dels mitjans de comunicació de masses, així com successives decisions polítiques preses en la Cort de Madrid o pels governs centrals, han determinat la seua expansió, tant territorial –eliminant l'ús del valencià en algunes zones–, com en els nivells d'ús –relegant la llengua valenciana pràcticament a l'àmbit merament familiar.

L'aprovació de l'Estatut d'Autonomia Valencià de 1982, en la declaració de l'idioma valencià com a cooficial al costat del castellà, ha permès la seua introducció en el sistema educatiu i en l'administració. No obstant, açò no ha fet que se detinguera el procés de castellanització. Dos són les raons principals, que passem a exposar:

Primera. Tant l'Estatut de 1982, com la seua modificació de 2006, reconeixen el dret a usar l'idioma valencià (Artícle 5, punt 2), però no el deure de coneixer-lo, el qual queda establert per al castellà en la Constitució Espanyola de 1978 (Títol preliminar, Artícle 3). Tenint en compte que se partix d'una situació de diglossia, en la que el castellà ocupa el paper de llengua principal i el valencià de llengua secundària, mantindre esta asimetria, en la que només la primera es d'obligat coneixement, lo únic que fa es favorir la progressiva extensió d'esta en perjudici de l'altra. Com a exemple d'esta diferència de tractament, recordem que per a reconèixer les competències en valencià se demanen titulacions específiques, com si d'un idioma estranger se tractara, requisit que no se sollicita per a la llengua castellana.

Si de veres se vol revertir esta situació, el castellà ha de deixar de ser una llengua privilegiada, i la primera mida es establir la cooficialitat en igualtat. Les dos llengües: valenciana i castellana, han de tindre la mateixa consideració legal, de manera que tot valencià (o afincat en València) ha de tindre el dret i el deure de conèixer-les.

Esta es una reivindicació bàsica si no se vol veure desaparèixer llentament la llengua valenciana. No obstant, no es una mida suficient. Les inèrcies socials són molt difícils de canviar, i se requereix un recolzament a la llengua minorada si realment se vol la seua recuperació. Açò també se demana en l'Estatut d'Autonomia (Artícul 5, punt 6. "S'otorgarà especial protecció i respecte a la recuperació del valencià") però l'indefinió que implica esta norma fa que el seu compliment quede a expenses de les intencions dels governants. Per tant, s'ha de aconseguir un canvi legal de manera que les administracions públiques no puguin deixar de prendre les mides necessàries per a garantir l'entitat, substantivitat i pervivència de la llengua valenciana.

La segona causa de la pèrdua de parlants es el model impost. La creació de la Acadèmia Valenciana de la Llengua en 2001 suposava l'oficialització d'una situació que venia produint-se de facto des de 1982, açò es, l'establiment com a model oficial de llengua d'un artificios llenguatge que ignora l'autèntica llengua valenciana.

Per a analitzar este fet, hem de remuntar-nos al segle XIX. Quan començà la renaixença el procés de castellanització estava molt avançat. La diglossia era absoluta, el castellà era la llengua important, la de les classes altes, mentre que la llengua valenciana era usada per les classes populars i considerada, per tant, d'inferior categoria. Pront els escriptors renaixentistes se dividiren entre els nomenats "d'espardenya", fidels a la llengua del poble i més proclius a recuperar el seu ús en tots els àmbits, i els "de quant", que restringien la recuperació lingüística a l'àmbit literari i, des d'una mentalitat típicament romàntica, començaren a omplir d'arcaïsmes els seus escrits.

Mentrestant, en Balears, en Catalunya i en la Provença, seguien processos similars al valencià. L'objectiu comú de recuperació lingüística els dugue pronte a col·laborar. S'estengué un esperit de germanor interterritorial que cristallisà en l'idea del llemosinisme. No obstant, l'impuls que cobrà en Catalunya la renaixença, així com el seu potencial econòmic i social, feu sorgir en els valencians un gran sentiment d'admiració. Sentint-se impotents per a dur avant la tasca recuperadora per les seues pròpies forces, molts decidiren acostar-se als catalans, i l'admiració dugue al desig d'imitació, sorgint els primers pro-catalanistes valencians que, baix l'excusa de recuperar un valencià clàssic, introduïen el català en els seus escrits. Per una altra banda, en Catalunya la renaixença no se limita a lo lingüístic, sino que s'estengué a lo polític; sorgí el nacionalisme català, que duya innat en ell un imperialisme que buscava la creació d'una "Gran Catalunya" que incloïa València i Balears. Este projecte requeria la desaparició de l'identitat valenciana, per a lo qual el pas previ necessari era la desaparició del seu signe identitari més important, la llengua valenciana, i la seua substitució pel català. Ademés, donat que el nacionalisme català se sustentava en la llengua, necessitava apropiarse dels escriptors clàssics valencians per a dotar al català d'un prestigi històric del que caria.

Les ingerències de Catalunya en assumts valencians han segut constants des de llavors. A partir dels anys 60 del passat sigle, el projecte de creacio dels “països catalans” (reformulacio de la “Gran Catalunya”) cobrà una nova espenta. Les estratègies de manipulacio social mes rebujables –la censura, l’ocultacio o seleccio de l’informacio, l’us d’estereotips o la mentira descarada, entre unes atres– han segut utilisades de forma sistemàtica des de llavors.

Professors catalans treballant en l’Universitat de Valencia captaren per a la seua ideologia un número considerable d’alumnes, mes tart discipuls, que en acabant havien de dominar l’universitat i, en bona mida, el mon de la politica valenciana. El nacionalisme catala ha actuat en l’àmbit espanyol i europeu difonent la seua visio distorsionada, quan no inventada, de l’historia i de la realitat, atrevint-se a qüestionar l’innegable consciencia llingüística i cultural dels valencians a lo llarc dels sigles. Des de l’establiment de les autonomies, han invertit quantitats ingents de diners en Valencia, finançant projectes afins a la seua causa. Utilisant les tècniques de manipulacio social ades mencionades han consegut inocular en la societat valenciana, principalment entre els mes jovens, un profund prejuï contra la llengua valenciana, considerada, com en el sigle XIX, d’inferior categoria, ara no front al castella, sino front al catala. A tot aço s’unix l’insistencia en rebaixar la consideracio del valencià de llengua a dialecte, en el consegüent efecte negatiu sobre l’anim de qui ha de dependre-la.

No obstant, no han consegut que la massa social accepte que se denomine catala al valencià, ni que els valenciaparlants troben natural el llenguatge artificios que se’ls transmet a traves del sistema educatiu i dels mijos de comunicacio.

La consegüencia es un rebuig a l’artificial “seudocatala” depres en l’escola i una tensio social permanent que fa que usar el valencià, i sobretot parlar-lo, se convertisca en un fet conflictiu, espentant a la poblacio cap al castella. El sistema educatiu conseguix dotar d’una certa competencia en l’us d’eixe llenguatge artificial, pero l’efecte final es un descens del numero de parlants real.

Esta perdua de valenciaparlants es admesa inclus des de les files del pancatalanisme, a pesar de lo qual no ha originat cap canvi en l’orientacio llingüística, demostrant en consegüencia que el dogma de la catalanitat del valencià es, per ad ells, simplement un pas previ necessari per a la definitiva sumissio dels valencians a Catalunya.

Front ad esta situacio, en l’any 1981 mes de mil institucions i personalitats valencianistes firmaren unes normes ortografiques per a la llengua valenciana, nomenades Normes d’El Puig o de la RACV. Estes normes foren oficials; en elles se publicà l’Estatut d’Autonomia i el Diari Oficial de la Generalitat Valenciana, i arribaren a ser incorporades al sistema educatiu, dinamica truncada per un canvi de govern, vulnerant el nou Consell l’esperit de consens en el que se pactà l’Estatut. Esta ortografia, aixina com un lexic i una gramatica netament valencianes, son d’us quotidià entre els valencians conciençats en la qüestio idiomàtica i en el mon del valencianisme, havent-se publicat centenars de llibres i revistes, gojant, per tant, d’una gran vitalitat.

D’entre totes les propostes ortografiques produïdes l’ultim sigle, les Normes d’El Puig o de la RACV, hereues de les consensuades en 1914 pels intellectuals i

l·lingüistes valencians, son, sense dubte, les més adequades, conseguint un compromís entre la fonètica, l'etimologia i la tradició l·literaria. Perfeccionables, com tot lo huma, son el punt de partida sobre el que s'ha de construir la recuperació de la llengua valenciana.

6

Conseqüents en l'idea de respecte als organismes naturals, els municipis valencians fruiran de la seua autonomia i seran l'eix vertebrador de València, d'a on s'hauran d'eliminar les divisions provincials.

Els tres elements essencials per a l'existència d'una nació són territori, població i sobirania. El territori té com a element constitutiu bàsic el municipi, que no és una simple creació de la llei sinó una natural manifestació de la societat humana i la primera concreció d'un sentiment d'identitat col·lectiva. Per tant, quan parlem de municipalisme haurem de tractar diversos elements: primer, l'espai que ocupa, el terme municipal; segon, l'identificació dels habitants en el municipi, i tercer, el grau de competències que té atribuïdes.

Les persones s'identifiquen en l'entorn que les envolta, en la gent en la que conviuen, en la cultura que generen, per tant s'identifiquen en el seu nucli de població independentment que este siga més o menys gran, siga una pedania o un municipi.

Considerem que és essencial fer una reflexió sobre la distribució dels termes municipals. En este sentit, se poden observar, a lo llarg i ample de la geografia valenciana, en relació als termes, casos en els que molts d'estos tenen una raó històrica que els avala però escapen a tota lògica organitzativa: municipis en desenes de pedanies, parcel·les disgregades entre si, barris junts als d'uns altres municipis sense continuïtat en el nucli de població principal, edificis construïts entre dos termes, pedanies més antigues o més grans que el nucli capital, etc.

La correlació lògica de: un poble, un terme, un municipi, un ajuntament no se complix tan sovint com pareix. En una parcel·la (secció del terme) diferent de la principal els serveis bàsics són cars per als ajuntaments i deficientes per als usuaris. Els ajuntaments afectats per estos conflictes han de tindre autonomia per a resoldre'ls.

Sobre l'administració dels municipis, per supòsit estos han de contar en una estructura democràtica i recursos econòmics que garanteixen la seua autonomia, però a més considerem que és necessària la separació de poders (de la mateixa forma que entenem ha de ser-ho en el govern valencià) diferenciant l'elecció de l'alcalde, com a responsable màxim de l'executiu local, de l'elecció dels regidors com a responsables en ple del legislatiu (com s'ha enunciat en la Base 4). No obstant, en la nostra legislació municipal deu constar també el sistema de govern de Consell Obert per a municipis reduïts, de menys d'un nombre determinat d'habitants, o aquells en els que tradicionalment ha imperat esta fórmula.

Respecte a les competències dels municipis, hem de tindre en compte que quan se desenvolupa l'actual marc competencial els problemes de les administracions i les tecnologies de les que disposen eren molt diferents. Actualment hi ha competències que s'han de mancomunar perquè resulta inviable la seua gestió per només un municipi, i unes altres són cares de gestionar per part d'administracions superiors. Per a buscar una major eficiència és necessària una revisió de les mateixes.

Respecte a la qüestió provincial hem d'entendre que era una aplicació de l'experiència francesa de valdre's d'esta divisió política per tal de dissoldre els sentiments dels pobles-nació. Dia Javier de Burgos:

“Me ha parecido que una de las cosas más importantes al objeto de suprimir los nombres de Aragón, Cataluña, Navarra, (...) y todos los demás que lleven consigo peligro de rivalidad o de preferir el amor del distrito en que nace al de la verdadera patria cuya calidad no tiene ni puede tener una provincia, siendo solamente miembro del cuerpo de la España madre”.

S'ha definit la província com una operació centralista que pretenia trencar els teixits humans tradicionals i potenciar el paper absorbent de les capitals polítiques. La divisió provincial ha segut una ferramenta que, indissimuladament, ha intentat acabar en la personalitat valenciana, separant al poble valencià en *castellonenses*, *valencianos* i *alicantinos*. Des de la seua creació en 1822 i la seua reafirmació en 1833 les províncies han segut un element distorsionador de la societat que conforma el Regne de València. Les seues funcions deurién ser assumides pel govern de la Generalitat Valenciana, desapareixent les diputacions com a organisme polític.

Vist açò, les aspiracions del valencianisme en política municipal son:

1. L'eliminació de la divisió provincial, passant a ser una única la demarcació territorial, coincidint en els límits geogràfics actuals del Regne de València, sense perjudici de que els pobles o pedanies que historicament hagen format part del Regne de València en algun moment de la seua història vullguen reincorporar-se lliurement.
2. El govern valencià podrà fer divisions purament administratives en l'objectiu de millorar la prestació de servicis, escoltant sempre als municipis afectats i atenent a la seua història i particularitats culturals.
3. La separació dels poders executiu i legislatiu municipals, conformats per mig d'un procés d'eleccions universals, lliures, iguals, directes i secretes. En cas de l'executiu, en una segon volta si cal, i en el legislatiu un repartiment de regidories per proporcionalitat pura.

7

Reconeixent les diferents realitats territorials existents dins de l'històric Regne de València, i conseqüents en el criteri descentralisador, es respectaran les comarques històriques i s'impulsaran les unions en mancomunitats que puguin sorgir de la lliure voluntat dels diferents municipis i des d'uns criteris d'eficiència administrativa.

En l'aprovació de l'Estatut d'autonomia valencià en 1982 se recuperà part de l'autogovern i de les institucions de l'estat valencià existent fins al 1707 baix la forma de Regne de València, dins de les limitacions que imponia el marc constitucional espanyol. Així mateix, la descentralització de l'Estat en les autonomies ha de conviure en la divisió provincial reconeguda en la Constitució, resultant en l'existència de dos estructures administratives superpostes.

Per una altra banda, ara com fa un segle, nos trobem que tenen vigència tant l'agrupació tradicional d'alguns municipis en comarques –que responen a una sèrie de característiques històriques, geogràfiques, lingüístiques o d'unes altres classes– com les modernes mancomunitats, constituïdes pels municipis per a la prestació eficient de serveis als seus ciutadans. Estes entitats supralocals, encara no regulades completament per la falta de voluntat política de les Corts Valencianes, podrien ser una entitat descentralitzadora adequada entre l'administració de la Generalitat Valenciana i els municipis.

Dit açò, prenent com a principis la realitat històrica del Regne de València i el benestar del ciutadà com a element central constitutiu i beneficiari de tota organització, des del valencianisme del segle XXI subscriuim esta setena base atenent als següents termes:

a) Municipis

Els ajuntaments són el primer nucli a on residix la representativitat de la ciutadania valenciana, i per ad ells se reconeix la màxima llibertat d'acció en favor de la millor atenció al benestar dels ciutadans, per a lo qual han de poder contar en els mitjans necessaris. Les competències dels municipis emanaran de la Generalitat Valenciana i s'exerciran per delegació d'esta. El sistema d'elecció dels regidors i de l'alcalde de les poblacions es regularà mitjançant una llei electoral valenciana i, així mateix, la finançació dels municipis serà regulada per una llei aprovada en les Corts Valencianes.

b) Comarques

El valencianisme no admet l'actual divisió comarcal, en tant que en molts casos no respon –ni en distribució ni en nomenclatura– a criteris històrics, demogràfics, culturals ni funcionals. Es, per tant, arbitrària i ineficient per als objectius que han de regir la divisió comarcal: vertebració, funcionalitat i adscripció. No obstant, el fet de que l'actual comarcalització oficiosa siga ineficient no resta vàlida a l'idea d'una estructura intermija entre els municipis i el govern autonòmic.

El valencianisme del segle XXI reconeix que el territori valencià a lo llarg del temps ha conformat un mosaic de diferents realitats regionals, a on cada una d'elles es viu reflex de la varietat i riquesa que presenta aquell en el seu

conjunt. Esta riquesa, constituïda per matisos geogràfics, demogràfics, etnològics, lingüístics o econòmics, se manifesta en les diferents realitats comarcals. Per tant, conseqüents en l'esperit descentralitzador de l'administració, respectem i desigem que els diferents municipis, en l'exercici de la seua llibertat, tinguen la possibilitat de consolidar dites realitats comarcals a través d'unions o mancomunitats. L'objectiu immediat de la comarcalsació ha de ser una millor vertebració territorial i una millor gestió dels recursos i infraestructures que garantisen els majors nivells de servei per al benestar dels valencians de cada comarca.

c) Províncies i diputacions provincials

La divisió provincial fou concebuda com un instrument de control del territori i en l'intenció de debilitar una identitat nacional perillosa per a la visió centralista de l'Estat: un poble dividit i enfrontat per les rivalitats entre ciutats i províncies es més fàcil de manejar.

S'instaurà una estructura administrativa i política, les diputacions provincials, organismes en els que el poble no intervé en l'elecció directa dels seus representants, perpetuant-se com a un mig de col·locació del poder polític, a més del balafament de recursos que suponen, puix a sovint les competències atribuïdes a les diputacions presenten duplicitats respecte del govern de la Generalitat. Este fet, denunciat en 1918, segueix plenament vigent passats cents anys, a l'haver seguit consagrat per la Constitució de 1978, en conseqüències tan rellevants com ser l'entitat bàsica de les circumscripcions electorals.

Tenint açò en compte, el valencianisme del segle XXI considera necessari l'eliminació de les províncies i el trasllat de les competències de les actuals diputacions cap a la Generalitat i les comarques que componrien el model territorial esbossat en l'apartat anterior. També, de forma coordinada, considerem important revisar el mecanisme d'elecció dels representants en les cambres estatals, actualment basat en circumscripcions provincials. En última instància, buidades les províncies de rellevància a nivell electoral estatal, i reforçada l'identitat comuna del Poble valencià, se podria abordar l'eliminació de les mateixes, almenys en la seua vertent política, implantant una nova circumscripció, per mig de la pertinent reforma constitucional, be que abarcaria tot el territori valencià, be que fora d'àmbit comarcal.

d) Govern autònic

El valencianisme es conscient dels límits a l'autogovern que estableixen el marc de la Constitució espanyola i l'enquadrament de l'Estat espanyol en l'Unió Europea, a pesar d'açò no ha de renunciar a aconseguir les màximes quotes d'autogovern que pogueren aconseguir-se; tampoc ha de renunciar a cap canvi del marc legislatiu estatal, si en ell se garanteix una millor autogovern del poble valencià. En canvi, veem com sorgixen en la societat espanyola i valenciana certes tendències recentralitzadores que suponen una amenaça als guanys aconseguits en estos vora quaranta anys des de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia, cosa que constitueix un altre front de lluita.

Per últim, i enllaçant en els apartats anteriors, que fan referència a les divisions provincials i comarcals, considerem que la forma de tindre unes

Corts Valencianes més representatives seria canviar les actuals circumscripcions provincials per unes altres basades en la divisió territorial comarcal i en el diferent pes demogràfic, com s'ha apuntat en l'apartat anterior.

e) Unes altres divisions territorials: la divisió eclesiàstica

La divisió del territori valencià en diòcesis eclesiàstiques es el resultat de diferents canvis a lo llarg de l'història. Actualment està repartit en quatre diòcesis: Tortosa, Sagorç-Castello, València i Oriola-Alacant, que ajusten la seua extensió a la del territori valencià, excepte en el cas dels municipis dependents de la de Tortosa. Creem que és desitjable que tots els municipis valencians queden adscrits a demarcacions eclesiàstiques valencianes, en l'objectiu general de reforçar l'identitat valenciana però també en objectius més concrets com fomentar l'existència de texts litúrgics i elements de comunicació diocesana en clau valenciana i en llengua valenciana. La creació de la diòcesis Sagorç-Castello-Morella seria una solució per a que els pobles del nord del nostre territori quedaren adscrits a una diòcesis valenciana.

8

Les relacions entre València i els pobles propers estaran regides pel bon veïnat, la cooperació econòmica i el civisme, des d'un tracte d'igual a igual i el respecte mutu cap a les seues identitats pròpies. València podrà acceptar l'inclusió de les demarcacions territorials que han segut valencianes a lo llarg de la seua història o d'aquelles que tinguen afinitats econòmiques o culturals, si aixina ho solliciten els seus habitants i s'estima convenient, conservant-se íntegra la personalitat valenciana.

Existix l'idea de que el marc territorial que hem ocupat i ocupem els valencians ha segut sempre el mateix, lo qual es totalment inexacte. Pero hi ha una qüestió que resulta important destacar: si no som conscients de que forem grans, es impossible que tingam consciència de que nos estan arraconant i de que si no reaccionem l'identitat valenciana desapareixerà definitivament. La divisió provincial, amen de la pèrdua de territori a lo llarg del temps, ha debilitat la personalitat valenciana, sent atacada en l'actualitat per dos ideologies profundament antivalencianes, una de caracter castellanisador i l'altra de caracter catalanisador.

Els accidents geogràfics son elements essencials per tal d'establir les fronteres d'un territori i per al desenvolupament dels seus nuclis de població: unes fronteres físiques permeten reduir el cost en defensa, rius navegables i accés a la mar faciliten el comerç, una orografia plana incentiva la comunicació, un clima temperat es essencial per a l'agricultura i la vida a l'aire lliure, etc. Estos elements van, a lo llarg de l'història, modelant la forma de cada nació.

Hi ha historiadors que afirmen que el naixement del Regne de València data de l'època visigoda. Afirmar categòricament quin era el territori d'este regne es a totes llums una temeritat, per lo difús que era el concepte frontera en aquella època i per lo que variaven els límits territorials. No obstant, i per tal de poder fer-nos una idea, el territori valencià estaria comprès entre l'Ebre i la serra de Mariola-Bernia (es possible que anara més llunt, tal i com ho demostra el territori del rei Llop en 1160).

El 12 de febrer de 1009 naix el Mamlaka Balansiya, que significa literalment Regne de València. Mubarak, davant la guerra civil que se vivia en aquell moment en Al-Andalus, decidix proclamar l'independència. Esta volta si que se sap que el regne comprenia des de Tortosa fins a Requena i Elda, pero només 50 anys més tard també inclouria Murcia.

Jaume I va conquerir el regne aràbig de València i va incloure els regnes de Denia i Murcia, encara que posteriorment cedi el regne de Murcia a Castella per la firma del Tractat d'Almizra en 1244. Com que Castella incomplí el tractat, Jaume II l'any 1300 prengué per tercera volta el Regne de Murcia i, com els anteriors, el va incloure en el Regne de València. Finalment el 1304 se firma el Tractat de Torrellas i el 1305 el d'Elig; en ells es van acabant de perfilar les fronteres valencianes fins que en 1310 el Regne de València cedí part del seu territori sud. La frontera sud del regne patirà petits canvis des d'aquell moment, bàsicament la segregació de Jumella (Jumilla) i Capdet (Caudete).

No se pot afirmar que un municipi es valencià per haver format part del Regne de València en el segle XIII, pero això no significa que no hi haja municipis molt vinculats a València dels quals s'hauria de reivindicar la seua valencianitat.

Estariem parlant basicament d'El Castell (pedania del municipi català d'Ulldecona), Arcos de las Salinas (Terol), Capdet (Albacete) i les pedanies de l'àrea murciana de parla valenciana d'El Carche que són: en Yecla, El Rapay; en Jumella, l'Alberquilla, la Canyada del Trigo, la Raja, la Sarsa, la Torre del Rico; i en Favanella, La Canyada d'Alenya, el Collado dels Gabriels i l'Ombria de la Sarsa.

En qualsevol cas s'hauria de deixar la porta oberta ad aquells municipis que formaren part del Regne de València en algun moment de la seua història, per a que pogueren tornar a integrar-se en València si aixina ho desigen, sempre des de la legalitat i en naturalitat.

València, com a nacionalitat en personalitat pròpia, podrà establir les relacions bilaterals que considere oportunes, tant a nivell econòmic, tecnològic, d'investigació o sociocultural en unes altres nacionalitats quan ho estime oportu.

Entitats firmants

Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana

Casal Bernat i Baldoví

Convenció Valencianista

Consciència Valenciana

El Piló de Burjassot

En Moviment

Grup d'Acció Valencianista

Institut d'Estudis Valencians

Joventuts del GAV

Mestres i Llicenciats del Regne de València

Plataforma Jovenil Valencianista

Roc Chabàs-La Marina

Rogle Constanti Llombart

Software Valencià

Anexes

Declaració

Valencianista

2018

El consens del Valencianisme del segle XXI

- **Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana**
- **Grup d'Acció Valencianista**
- **Institut d'Estudis Valencians**

